

Този година за деветнадесети път се проведе Националният литературен конкурс на Софийския университет за стихотворение и разказ от автори студенти. По традиция наградите в него бяха връчени на 24 май по време на академичното тържество в аулата на университета. Жури в състав проф. Амелия Личева, доц. Ани Бурова и доц. Камелия Спасова присъди наградата за проза на Никола Събев, студент в специалността „Българска филология“ в Софийския университет, за разказа му „Висящата круша“, а за поезия – на Йоана Чеширкова, студентка по германистика в Нов български университет, за стихотворението „Anímalí gidúsiáto“. (Първоначално отличието за поезия бе присъдено на Йоана Милкова за „Вкъщи не се говори за пъга“, но произведението бе дисквалифицирано заради установено впоследствие нарушение на условието на конкурса предлаганите за него творби да са непубликувани.) Тук публикуваме наградените творби. В следващите броеве на АВ очаквайте още номинирани от журито произведения.

Висящата круша

<i>Никола Събев</i>

Стенният часовник в кухнята показваше три и половина, когато някой позвъня на звънеца. Щом го чу, Алекс стана от дивана, остави книгата на масата и отиде да отвори входната врата. Позвъня се отново.

– Идвам – викна той.

Знаеше кой го чака зад нея. Взе ключовете си, отключи вратата и я отвори. Пред прага стоеше по-големият му брат, Виктор. Той носеше раница на гърба си и черен сак в ръка.

– Айде де, добър ден – поздрави го Виктор с усмивка на уста.

– Здравсти – отвърна бодро Алекс. – Влизай, влизай! – подкани го, отваряйки вратата по-широко и правейки път. Брат му влезе вътре, а той затвори и заключи след него.

– Добре дошъл.

– Да, добре заварил.

Виктор остави сака на пода, пое си дълбоко въздух с ръце на кръста, въздъхна и се обърна към Алекс.

– Какво правиш, как си? – попита го въодушевено и му подаде ръка за поздрав. – Радвам се да те видя.

– Добре съм, и аз се радвам да те видя – отвърна Алекс, като плесна и стисна ръката му, при което Виктор го дръпна към себе си и го прегърна с другата си ръка. Алекс върна жеста. Задържача се така за няколко секунди, след което се пуснаха.

– Как беше пътуването? С влак ли дойде?

– Да – отговори Виктор, докато се събуваше. – Чакай, ей сега ще ти разкажа, само да си измия ръцете и да си оставя нещата.

– Добре, дай да ти помогна.

Виктор свали раницата от гърба си, подаде я на брат си и влезе в банята. Алекс хвана раницата за презрамката, вдигна сака от земята и отиде да ги остави в свободната стая в апартамента. Сакът тежеше повече, отколкото очакваше. Сигурно отново не е преценил правилно колко грехи ще му трябват за престоя, помисли си той. В стаята имаше легло, трикрилен гардероб, ракла и малко бюро с чекмеджета. Вътре беше прашно. Алекс не се занимаваше да я чисти, когато престояваше в апартамента, защото почти не влизаше в нея. Той метна раницата върху леглото, а сака остави на пода до него. След това отиде в кухнята. Виктор излезе от банята и го последва там.

– Гладен ли си? – попита Алекс. – Има пържоли в хладилника.

– Не, аз ядох във влака. Ела да изпушим една цигара и да ти разправам.

– Добре.

Те излязоха на балкона и седнаха на двата стола до кръглата стъклена масичка. Навън беше слънчево. Улицата под тях беше тиха и по нея преминаваха само минувачи. Отсреща, зад дървото на тротоара, се виждаше изоставена сграда, която в детството им беше работеща детска градина. Алекс запали. Виктор извади кутия цигари от джоба на дънковите си шорти и погледна вътре. Оставаше му само една.

– Последната ми – каза на Алекс, като я извади и му я показа. – На път за плажа трябва да минем през някой магазин да си взема кутия.

– Ние още днеска ли ще ходим?

– Разбира се, нали затова съм дошъл.

– Предположих, че ще искаш да си починеш вкъщи първия ден.

– Глупости. Даже си мислех да ходим веднага, щом дойда и се настаня.

– Добре, аз съм навит.

Виктор остави цигарата в устата си и бръкна в предния си ляв джоб. Когато усети, че нещо липсва, бързо опипа и останалите джобове.

– Май съм си забравил запалката във влака. Ще ми дадеш ли огънче?

Алекс му подаде своята. Виктор направи завет с шепи, запали и я остави на масичката.

– Ти този влак с прекачването ли хвана? – попита Алекс.

– Да – отговори Виктор.

– Защо не взе директния сутринта?

– Не ми се ставаше толкова рано. А и ми се пътуваше малко повече.

– И как беше пътуването?

– Добре. До Горна Оряховица бях в купе с един дядо. С него се запознахме и си говорихме по пътя. Каза ми, че навремето бил адвокат, пенсионирал се преди, там, 10 години. Като ме пита накъде пътувам, му казах, че отивам на почивка във Варна при брат ми и тогава той почна да ми разказва как като бил адвокат се занимавал с няколко дела на братя, които се съдели заради наследство или някакви такива глупости.

– Наистина?

– Да. Той поне така ми каза. Не се задълбочи в някой конкретен случай, но накрая на разговора завърши със „алчността е бащата на злото!“ или нещо такова.

– Това определено е така – съгласи се Алекс и се засмя.

– Определено – повтори Виктор. – Като стигнахме до Горна, той си тръгна, а аз изчаках на гарата един час, хванан си втория влак и в него вече бях сам в купе дотук.

– Извадил си късмет.

– Голям. Не помня кога друг път съм бил сам в купе.

Дватамата дръпаха от цигарите си периодично и изпускаха дима във въздуха.

– Разкажи и ти де – поде Виктор, като подпря ръце на единия подлакътник и се обърна към Алекс – как мина първата година в София?

– Нормално, нямам някакви големи проблеми – отвърна Алекс. – Взех си изпитите, запознах се с нови хора, научих града горе-доу.

– Оправяш ли се сам?

– Разбира се.

– Май доста ти хареса там, едвам се прибираш в Русе вече.

– Не е вярно, нали се видяхме около Великден.

– А след това?

– Бях зает, знаеш как е.

– Когато аз бях първокурсник, се прибирах всеки месец.

– Ти учеше във Варна, различно е.

– И как е с университета тогава?

– Добре, нали ти казвам, нямам невзет изпит. Втория семестър беше малко по-труден, но ще видим как е следващата година.

– С колко си взе изпитите?

– Повечето с петцици и шестцици. Мисля, че имам четири само по един предмет.

– Кой?

– Езикознание.

– А какъв ти е успехът общо?

– Някъде около 5,40. Не беше толкова трудно.

– По принцип първата година е по-лесна.

– Не знам колко е по-лесна, втория семестър си беше гаден.

– После става още по-зле, повярвай ми.

– Ще видим – каза Алекс.

– Нещо по-специално няма ли? – продължи Виктор и изтръска цигарата си с показалец в пепелика на масичката.

– Като какво?

– Нещо, момичета?

– Засега не.

– Има време.

Алекс се изненада от този отговор.

– Има – повтори той.

– Мислил ли си какво ще правиш, като завършиш?

– Да, мислил съм.

– И?

– Най-вероятно ще стана учител.

– Учител? – повтори Виктор.

– Да, не ми изглежда толкова зле. Даже мисля, че ще е забавно.

– Защо не станеш писател?

– Възможно е, но при всеки случай е трудно да се изхранваш само от това.

– Защо пък? Ако напишеш някоя добра книга.

– Да, но там е работата, че първо трябва да напишеш добра книга.

– Аз нямам съмнения, че ще можеш.

– Не знам. Ще мисля за това по-нататък.

– Важно е да обмислиш това добре.

– Ще мисля после, сега сме на почивка.

– Прав си. Все пак учи. Учи и завърши, че...

– Знам, знам.

Над тях прелетя самолет.

– Иначе от колко време си тук? – запита Виктор.

– От две седмици – отвърна Алекс. – Като си взех последния изпит се прибрах за малко в Русе и след това веднага дойдох.

– Вярно, че беше и в Русе. Значи се видя с нашите?

– Е, разбира се.

– С тях ли дойде?

– Да, с тях.

– И колко дълго мислиш да стоиш?

– Докато не ми свършат парите. Един месец със сигурност ще изкарам, а после ще видя.

– Ако искаш, може да се приберем заедно направо.

– Ти не си ли тук за седмица?

– Не, за малко повече.

Една кола профуча по улицата под тях.

– За колко повече?

– Две-три.

– Две-три седмици? – учуди се Алекс.

– Да.

– Защо? Шефът ти е дал три седмици отпуск?

– Даге, аз му ги исках.

– Защо така тази година?

– Така реших. Почива ми се малко повече.

– Добре, тогава можем да се приберем заедно.

– Разбира се.

Виктор почти беше изпушил цигарата си. Той кръстоса крака. Някъде надалеч се чуваше сирена на линейка.

Погледите и на двамата бяха насочени към изоставената сграда от другата страна на улицата.

– Ти справяш ли се? – попита Алекс.

– С кое?

– Като цяло.

– Да, нямам оплаквания.

– Как е в ресторанта?

– Нормално, нали знаеш, нищо специално.

– Намерихте ли къде да се нанесете с Ева?

Виктор не отговори веднага. Продължаваше да гледа изоставената сграда.

– Не... вече не сме заедно.

– Защо? – Алекс вдигна вежди в почуда.

– Така. Оказа се, че от няколко месеца се е виждала с един от нейните колеги във фирмата.

– Колега във фирмата...

– Да.

– Кога...?

– Преди около месец.

– Как разбра?

– Веднъж, когато бяхме излезли, погледнах телефона ѝ и видях съобщенията ѝ с него.

– И какво ѝ каза?

– Ох, ще ти разкажа всичко после, сега не ми се говори за това.

– Добре, съжалявам.

– Нищо – каза Виктор и заби фаса от цигарата си в пепелика, без да отмества поглед. – Отдавна трябваше да се усетя, сега като се замисля беше толкова очевидно. Както и да е.

Спря и след малко добави:

– Поне времето е хубаво за плаж.

– Хубаво е – съгласи се Алекс и двамата замълчаха.

Навън беше топло и влажно. Подухваше лек вятър.

Слънцето прежуряше и по небето се скитаха разкъсани бели облачета.

Виктор продължаваше да зяпа изоставената сграда. Беше прехапал част от долната си устна. Очите му бяха студени и сякаш виждаха не сградата, а нещо отвъд нея. Алекс също изпуши цигарата си и остави фаса в пепелика.

– Да влизаме вътре?

Виктор се съвзе.

– Готов ли си?

– Да.

– Ако искаш, да се оправяме и направо да ходим – предложи той.

– Добре – съгласи се Алекс и стана от стола. – Да вземем ли чадъра?

– Да, аз ще го взема.

Виктор също стана и двамата влязоха в кухнята.

Виктория Милкова, първа награда в конкурса за поезия, и Никола Събев, втора награда в конкурса за проза

Тръгнаха към плажа в 4 часа. На път за там минаха през малко квартално магазинче, от което купиха кроасани и вода, които Алекс прибра в раницата си. Когато ходеха на плаж, той винаги носеше храната, докато брат му отговаряше за чадъра.

Стигнаха до Морската градина, откъдето слязоха на крайбрежната алея. Там видяха сергия с изложена плажна столка, зад която на пластмасов стол седеше продавачът ѝ. Той носеше тениска на синьо-бели райета и шапка с козирка, от която се подаваха сребристи кичури. Кожата на ръцете му беше загоряла. Алекс и Виктор решиха да си вземат плажна волейболна топка от него, понеже на Виктор му се играеше волейбол.

Продължиха по алеята. Не им се вървеше още много, затова се спряха на Втора буна. На плажа имаше по-малко хора от обикновено.

Морето беше спокойно. По повърхността му се влачеха малки вълни, които, стигнеха ли брега, тихо се превръщаха в пяна. Наоколо прелитаха и се чуваха гларуси, а във въздуха се усещаше мек бриз, който разнасяше аромата на морската вода.

Оставиха раниците си върху нажежения пясък. Виктор издъбля малка дупка в него и заби основата на чадъра. Сглоби го и двамата постлаха хавлиците си под сянката, която той създаваше. Събуха джанките и си съблякоха тениските. Виктор се опъна на хавлията си по гръб, а Алекс веднага влезе във водата. Той обичаше първо да се изкъпе в морето, преди да се излежава на плажа, но брат му предпочиташе обратното.

Водата първоначално му се стори студена, но когато се потопи в нея целият, стана топла и приятна. Той влезе по-навътре. Усещаше как вълните ритмично го вдигат и

свалят, когато минаваха през него. Обърна се към брега и видя как Виктор лежи под чадъра. Беше гостатъчно надъбоко. Реши да остане там.

Докато плуваше плавно и спокойно, изведнъж всичко наоколо сякаш се стъмни. Морето, което блестеше от отразените златни лъчи, изгасна. Алекс погледна нагоре и видя, че слънцето се беше скрило зад купчина тъмни, почти черни облаци. Как не ги бяха видели на идване? Той заплува към брега, излезе от водата и отиде при брат си. Сега бризът му се стори хладен и му стана студено. По мокрите му крака полепна пясък. Виктор все още лежеше по гръб. Алекс изтупа хавлията си, покри се с нея и отново погледна нагоре.

– Да се прибираме ли? – попита той.

– Защо?

– Виждаш ли облациите?

– Виждам ги. Какво за тях?

– Скоро може да завали.

– Току-що дойдохме, нека да останем още малко. Те са се насочили навътре към морето, ще ни подминат.

– Щом казваш.

Някои от хората на плажа се разотидоха. Дори и облациите да не вървяха към тях, без слънце времето не беше особено приятно за плаж.

След като тялото му изсъхна, Алекс постла хавлията си върху пясъка и седна на нея. Бръкна в раницата си, извади кутията цигари и запали една.

– Ихх – изсумтя Виктор и се изправи в седнало положение.

– Какво?

– Забравих да си взема цигари от магазина.

– Искаш ли? – предложи му Алекс.

– Твоите са гадни.

– Защо да са гадни?

– „Карелия“.

– Че какво им има?

– Нямаха ли истински цигари в магазина, от който ги взе?

– Щастливите хора пушат леки цигари.

– Дај ми една.

Виктор също запали.

– Времето е много странно това лято – подхвърли

Алекс. – Миналата седмица цялата печеше яко, а тази се появяват някакви облаци като от буря.

– Да, това е защото аз съм тук.

– Смисъл?

– Всеки път като дойда във Варна на почивка, времето изведнъж се развали.

– Май наистина е така – засмя се Алекс.

– Казвам ти, като някакво проклятие е.

– Най-добре изобщо не ходи тогава, че поне да не разваляш времето за другите.

– Няма пък. Щом на мен ще ми е гадно, на тях също.

Допушиха цигарите си, седейки на хавлиите. Виктор издъбл малка дупка в пясъка, която да използват за пепелник, и те оставиха фасовете в нея. След пушенето Алекс прегладня. Отвори раницата си отново и извади един кроасан.

– Гладен ли си, бате? – попита брат си с пълна уста.

– Малко.

– Искаш ли?

– Да, може.

Алекс извади втори кроасан и му го даде. Хапнаха си. След като изядоха кроасаните, Виктор смачка опаковката на своя и заедно с фасовете я пъхна в тази на Алекс.

Облаците не спираха да настъпват към тях.

– Не мисля, че ще ни подминат – каза Алекс подигравателно.

– Да, давай скоро да си ходим. Ти изсъхна ли?

– Не напълно. Дај ми още няколко минути.

– Кажи, когато си готов и да вървим.

– Добре.

– Яд ме е, че взехме тази волейболна топка за нищо. Не си я подадохме дори веднъж.

– Нищо, нали и утре можем да отидем на плаж.

– Ами ако и утре времето е гадно?

– Тогава вдругиден. Тук си за колко седмици. Просто следващия път, когато ходим, ще я вземем и ще си имаме топка.

– Все пак ми се искаше и днес времето да е хубаво. Дори не успях да се окъпя във водата.

– Стига си хленчил, ще се окъпеш утре.

– Утре по-хубаво ли ще е?

– Всъщност не знам, не съм проверявал.

Поседяха на плажа още малко. Облациите вече се бяха надвесили над тях и беше само въпрос на време да завали. Другите хора също си бяха отишли.

Двамата станаха и си облякоха тениските. Изтупаха хавлиите от пясъка и ги съгнаха в раниците си. Виктор извади чадъра, разглови го и го прибра в калъфа. Обуха си джапанките и нарамиха раниците. Виктор взе чадъра и опаковката от кроасана, а Алекс – волейболната топка, и така поеха към къщи.

Тръгнаха по крайбрежната алея, вървейки възможно най-бързо. Изкачиха се по стълбите до Морската градина. В нея беше пусто. Вятърът бе затихнал. Докато преминаваха оттам със забързани крачки, Алекс усети нещо течено да се стича по ръката му. Сивата пътека около тях започна да придобива малки тъмни петънца и не след дълго гъждът вече се сипеше обилно отгоре им. Бяха още далеч от къщи. Бе немислимо да продължат пеша в този порой, а нямаше как да си извикат такси от мястото, където се намираха. Алекс съгледа една пейка, зад която се издигаше високо дърво, чиято

корона предназначаше пейката от гъждовните капки, и двамата изтичаха до нея. Оставиха раниците, чадъра, топката и опаковката с боклуци на пейката. Не остана място да седнат, затова стояха прави в обхвата на покривителство на дървото.

Дъждът се изливаше като из ведро и те наблюдаваха как дебелите капки падат бързо от небето и се разбиват силно в земята. Пред тях имаше малка градинка, в която също се издигаха няколко дървета. Наоколо нямаше жив човек. Двамата бяха мокри.

Алекс отвори раницата си и извади кутията цигари.

Предложи една на брат си и двамата запушиха отново.

– Не можа ли поне да изчака, докато се приберем – каза Виктор. – Мислиш ли, че ще спре скоро? – попита Алекс.

– Не знам, но дано. Трябваше да си тръгнем още когато облациите скриха слънцето.

– Откъде да знам, че ще завали толкова силно. А и ти беше мокър.

– По-добре да се прибирам с мокър бански, отколкото подгизнал целият.

– Защо не провери прогнозата за времето, преди да дойда?

– Защо не я провери ти?

– Не очаквах, че може да завали така в разгара на лятото.

– Нито пък аз.

– Както и да е. То вали на облак. Просто да изчакаме малко да спре или поне да намали.

– Май ще има да чакаме.

Изпушиха цигарите си и прибраха фасовете в опаковката от кроасана, а навън продължаваше да се сипе. Пътеката стана с един нюанс по-тъмна и във въздуха се вдигна приятна миризма на петрикор.

По едно време, докато седяха прави под дървото, Алекс взе волейболната топка от пейката и я хвърли към брат си, който успя да я хване.

– Какво правиш?

– Дај да си подаваме, докато чакаме.

– Алекс, не в това време.

– Айде де, така и така няма какво да правим. Нали се оплакваше, че сме взели топката за нищо, ето, можем да я използваме още днес.

Виктор се поколеба за кратко, но накрая се съгласи и двамата започнаха да си подават топката като волейболисти. Повечето пъти бяха точни, но понякога се случваше да я изпуснат или да направят лош пас, при което един от тях трябваше да излезе извън предпазното пространство, създадено от дървото, за да я догони. Намокриха се хубаво, но времето навън все още беше топло и те не се притесняваха, че може да настинат. На няколко пъти топката попадна в градинката до тях, където повърхността на пръстта, върху която никнеше ниска трева, се беше превърнала в кал и двамата си нацапаха джапанките и краката, опитвайки се да я вземат. По самата топка също полепваше кал, която после се изтриваше в ръцете им, като си я подаваха. Това обаче не беше голям проблем, понеже винаги можеха да си измият ръцете и краката в гъжда, както и направиха няколко пъти.

Веднъж, когато топката отново изскочи към градинката и Алекс се втурна да я вземе, отгоре себе си той мерна тънък клон, който бе увиснал надолу от теглото на плода, висящ от него. Като се върна до пейката и се загледа, забеляза, че плодът беше едра жълта круша. Дървото, от което клонът излизаше, беше високо, но самият клон се спускаше на към три-три и половина метра над земята.

– Ей, виждаш ли това дърво в градинката? – попита Алекс и посочи към него с показалец.

– Да, какво за него?

– Виждаш ли увисналия клон? – Кој, този отляво? – Да.

– Виждам го. Това на него не е ли круша?

– Да. Искаш ли да се опитаме да я вземем?

– Да я вземем?

– Мхм – Алекс кимна в съгласие.

– Как?

– Вдигаш ме и аз я откъсвам.

– Аз да те вдигна?

– Да.

– Няма ли да е по-добре ти да вдигнеш мен?

– Защо?

– По-висок съм.

– Точно защото си по-висок можеш да ме вдигнеш по-нагоре.

– Да, но имам и по-дълги ръце.

– Добре де, щом толкова желаеш.

Алекс остави волейболната топка на земята до пейката.

– Не съм казал, че съм съгласен – отсече Виктор.

– Ами, какво чакаш?

– Защо искаш да я вземем?

– Изглежда сладка.

– Изглежда сладка?

– Хайде де, нищо няма да ни коства да се пробваме.

Виктор също се загледа в крушата. Наистина изглеждаше сладка.

– Гледай само да не ме изпуснеш, че ще те заровя в калта.

– Няма, спокойно.

– Правим го възможно най-бързо.

– Какво значение има, така и така вече сме вир-вода?

– Все пак.

– Добре.

Двамата се приготвиха да започнат своята мисия.

Изтичаха набързо до мястото, над което се беше надвесил

клонът. Алекс си сплете китките на ръцете, постави ги пред чатала си и леко приклекна.

– Давай!

– Стой!

Виктор си събу едната джапанка, стъпи върху сплетените китки с босия крак, сложи ръце на раменете на брат си и се изправи. Кракът, с който беше стъпил, леко се хлъзнаше заради гъжда. Тогава той внимателно вдигна дясната си ръка и се протегна да грабне крушата. Не можа да я стигне. Викна на Алекс да го издигне още малко, но той едвам го държеше и на тази височина. Все пак Алекс се опита да се изправи колкото можеше и Виктор се протегна по-нависоко. Изпъна цялото си тяло и успя да бутне крушата с върха на пръстите си. Протегна се още веднъж и този път успя да хване долната ѝ част. Дръпна ръка надолу и я скъса. Викна отново и Алекс внимателно го пусна на земята. Виктор задържа баланс на един крак с помощта на ръцете си, obu си джапанката и двамата изтичаха обратно към пейката под дървото. Бяха задъхани.

Там вече можеха да опитат от крушата след кратка почивка. Тя беше златна с разпръснати кафяви петънца и малко по-голяма от дланта на Виктор.

– Искаш ли да опиташ пръв? – предложи той.

– Добре.

Алекс я отърка в прогизналата си тениска, отвори широко уста и отхапа от нея. Беше сочна, мека, сладка и пълна със сок.

– Мммм.

– Хубава ли е? – попита Виктор.

– Много – отвърна Алекс, докато дъвчеше.

– Дај и аз да опитам.

Той му я върна и Виктор също отхапа от нея.

– Мм, хубава е, да. Заслужаваше си усилията.

След като преглътна, отхапа от нея втори път.

– Искаш ли да я довършиш?

– Не, ти си я заслужи. Дај ми само още две хапки.

Доизядоха крушата и прибраха останките в опаковката с боклуци, която изхвърлиха на връщане. Междувременно гъждът беше спрял да се сипе. Облациите още покриваха част от небето, но слънцето отново засия и всичко навън придоби чисто нов облик.

Двамата най-сетне можеха да се приберат от проваления плажен ден. Те събраха нещата си от пейката и се приготвиха да си вървят.

– Не се бях забавлявал така от госта време – каза Виктор, преди да тръгнат.

– Нито пък аз – отвърна Алекс.

Йоана Чеширкова

animali riduciato

защото пак ще се повтори

ще се повтори по къошетата

ще се повтори в бара

ще се повтори в граничните води

на Пелопонес ще се завърти на пети

към залеза, да го издებне като

гризач без клетка и без мантра

за смилане, ще се повтори

в трамвая по едни и същи релси

в конденза ще изпише

името си ситно и треперещо

ще пръсне до искри негатива

на буквата ще се повтори дори

да си се молил утре да е ден за

нещо ново

с назначената символика,

важното е, че

ще се повтори и ще дойде като

сврака с шега в черупките, техния

контур за спиране ще се повтори

ще повтаря

докато не свършат думите за

преповтаряне, местата за

потретване, ще се издигнат и в обятията

на новородените закони ще изживеem

същата вселена, досущ като предишните

ще пренапишем грешките със същото мастило,

ще се разстилат радостите и

смъртта с всяка неизтляла клетка с всяко

неизгряло слънце с всички неотминали

и празнични води

неизбежно

ще се стънем пак в

отправната си точка

и без да се опитваме

и без да разберем,

че сме отишли и пристигнали

ще се въртим

въртим

въртим